

Сказати Богові “ні” – це виявити свій егоїзм?

Categories : [Думки](#)

Date : 10/12/2017

Дорогі брати і сестри у Христі, в Євангелії від Луки (Луки 14, 16-24) ми читаємо розповідь про чудесну гостину, до якої були запрошені спочатку достойні, а потім ті, які прийняли ласку від царя.

Це притча нагадує нам про наші відносини із Богом.

Для декого Бог є далекий і незнаний. Якого потрібно боятися і тримати на віддалі, інколи турбувати і задобрювати, щоб не було гірше. Дехто у своїх відносинах зробив зміни і відкрив для себе Бога, як дуже близького і визнав Його всюдиприсутність. Але залишається незмінним факт, що наші відносини із Богом часто змінюються: ми то наближаємось, то віддалюємося. Інколи хочемо посвятити Йому все життя, а інколи не находимо і декілька хвилин, щоб побути тільки з Ним. Від чого це залежить? Найперше – це залежить від Бога!

Він хоче, щоб наші відносини були природні! Невимушені, нештучні і неповерхневі. Тому нам дав свободу вибору. Ми постійно перебуваємо у виборі: на яку відстань пустити Бога у своє життя? скільки часу Йому посвятити? які відносини зберегти? Тому Він нас постійно запрошує і дає свободу вибору як і коли ми відгукнемось на Його поклик.

А сам Він хоче бути з нами весь час, всюди і завжди!

Тоді, коли ми можемо собі дозволити більше, але чомусь в гіршому

У наших відносинах з Богом інколи трапляється парадокс “свавільності і неповаги до Нього”. Ця притча про гостей, які насмілились сказати “НІ” викликає подив: як вони вони змогли таке вчинити – відмовитись на запрошення самого Царя? Але коли задумуємось над нашим духовним життям, тоді побачимо подібність.

З часом ми пізнаємо Бога, як дуже близьку особу, і тоді можемо дозволити собі щось більше ніж було раніше. І чомусь це “дозволити більше” інколи є не для покращення відносин, а навпаки. Ми можемо сказати Йому “ні”, ми дозволяємо що раз тим, більше сказати Йому свої примхи і вимагати виконання наших забаганок, ми зменшуємо поступово свою довіру до Нього і хочемо Його контролювати, розуміти Його вчинки, критикувати і т.д. До чого це все приводить?

Ми менше відчуваємо Його любов до нас, а наш “егоїзм” все більше наповнює наші відносини.

Це пояснює чому, але для декого звичним показати перед чужими свої кращі сторони і намагатися їм всіляко вгодити, а перед рідними і дуже близькими може дозволити собі навіть ганебний вчинок, що показує неповагу. Не раз люди з боєм говорять: цінують те, що мають. Так, на жаль стається також з Богом. Чому? Чому приближаючись до Бога, ми маємо ризик втратити Його?

У наш час все важче і важче зберегти дружні відносини між близькими людьми.

Дружня вірність все більше і більше стає рідким явищем. Дехто скаржиться, що дружба триває тільки до того часу, поки є комусь вигідна. Адже особисті інтереси тепер завжди є на першому місці. Таким чином заміняється жертвенна Дружба на відносини вигоди.

Звичайно, що в такій логіці піти і розділити радість із ближнім – це марна трата часу в порівнянні із тим, що є на першому місці в твоєму житті. Як також “посвятити свій час на молитву” для декого це стає також марною тратою часу і це показує наші відносини з Богом.

Так, все це показує, якщо у наших відносинах прихований **егоїзм** – тоді ці відносини будуть приречені на загибель. Якщо наші відносини з Богом будуть побудовані на нашому егоїзмі, тоді ми будемо перед Ним поводитись як якийсь “божок” і вважати Його за якогось “раба”: що все має бути як ми хочемо, коли ми хочемо і т.д., а якщо щось буде не “по-нашому”, тоді кінець Бог нам стає “невигідний”.

Тоді і молитися не хочемо, і приймати Його волю нам не виходить і не отримується.

Може це є поясненням, чому твоя молитва і тобі не до вподоби? Чому ти маєш відчуття, що молишся немов до “самого себе”?

Бог - додаток до твого життя? Чи Він є нашим Царем, Господом?

Ми Богові робимо милість і поблажку, коли молимося? Чи це Він по милості Своїй нам дає можливість стати учасниками Його Царства і запрошує відчути Його присутність у твоїй щоденності?

<http://www.rozdum.org.ua>